

אֶתִידָּוּת

**AUTHORITY AND AUTONOMY:
EDUCATIONAL CHALLENGES IN A WORLD OF PERSONAL CHOICE**

Jacob J. Schacter

**Yeshiva University in Israel
ATID**

November 22, 2005

Robert Bellah, et. al., *Habits of the Heart: Individualism and Commitment in American Life* (Berkeley, 1985), 220-21.

Abraham R. Besdin, *Reflections of the Rav* (Jerusalem, 1979), 143.

Erica Brown, "Sincerity and Authenticity in Teaching," *The Torah u-Madda Journal* 11 (2002-2003):264-72.

Jerome E. Carlin and Saul H. Mendlovitz, "The American Rabbi: A Religious Specialist Responds to Loss of Authority," in Jacob Neusner, ed., *Understanding American Judaism: Toward the Description of a Modern Religion* (New York, 1975), 166-67.

Steven M. Cohen and Arnold M. Eisen, *The Jew Within: Self, Family and Community in America* (Bloomington, 2000), 2-3.

David Elkind, *All Grown Up & No Place to Go: Teenagers in Crisis* (Reading, 1984), 109-12.

Nehama Leibowitz, *Studies in Bereshit (Genesis)* (Jerusalem, 1974), 194-96.

Shalom Rosenberg, "Emunat Hakhamim," in Isadore Twersky and Bernard Septimus, eds., *Jewish Thought in the Seventeenth Century* (Cambridge, 1987), 285-341.

R. Joseph B. Soloveitchik, "A Tribute to the Rebbitzin of Talne," *Tradition* 17:2 (1978):77.

Isadore Twersky, "Religion and Law," in *Religion in a Religious Age* (Cambridge, 1974), 69-71.

Joel B. Wolowelsky, "Kibbud Av and Kibbud Avot: Moral Education and Patriarchal Critiques," *Tradition* 33:4 (1999):35-44.

Bella

Today religion in America is as private and diverse as New England colonial religion was public and unified. One person we interviewed has actually named her religion (she calls it her "faith") after herself. This suggests the logical possibility of over 220 million American religions, one for each of us. Sheila Larson is a young nurse who has received a good deal of therapy and who describes her faith as "Sheilaism." "I believe in God. I'm not a religious fanatic. I can't remember the last time I went to church. My faith has carried me a long way. It's Sheilaism. Just my own little voice." Sheila's faith has some tenets beyond belief in God, though not many. In defining "my own Sheilaism," she said: "It's just try to love yourself and be gentle with yourself. You know, I guess, take care of each other. I think He would want us to take care of each other." Like many others, Sheila would be willing to endorse few more specific injunctions. We will return to Sheila later in this chapter, for her experience and belief are in some ways significantly representative. But first we must consider how it came about that "Sheilaism" somehow seems a perfectly natural expression of current American religious life, and what that tells us about the role of religion in the United States today. How did

Cohen and Eisen

The principal authority for contemporary American Jews, in the absence of compelling religious norms and communal loyalties, has become the sovereign self. Each person now performs the labor of fashioning his or her own self, pulling together elements from the various Jewish and non-Jewish repertoires available, rather than stepping into an "inescapable framework" of identity (familial, communal, traditional) given at birth. Decisions about ritual observance and involvement in Jewish institutions are made and made again, considered and reconsidered, year by year and even week by week. American Jews speak of their lives, and of their Jewish beliefs and commitments, as a journey of ongoing questioning and development. They avoid the language of arrival. There are no final answers, no irrevocable commitments. The Jews we met in the course of our research reserved the right to choose anew in the future, amending or reversing the decisions made today, and defended their children's right to do so for themselves in turn. Personal meanings are sought by these Jews for new as well as for inherited observances. If such meanings are not fashioned or found, the practices in question are revised or discarded—or not undertaken in the first place.

Elkind

Authority Markers

Another important marker of a teenager's place in the social order is his or her place vis-à-vis adult authority. True authority is based upon superior competence, wisdom, and experience. Power, in contrast, is based upon superior force. A number of recent changes in our society have undermined the authority of both parents and teachers, the two classes of adults with whom teenagers interact the most. When these adults lose their authority, their claim to superior competence, wisdom, and authority, teenagers lose an all-important marker of their place in the social order.

In many ways, the next two chapters deal with the contemporary decline in the authority of both parents and teachers. Those chapters, however, are concerned with the specific unplacing effects of declining adult authority in the contemporary family and school. Here we need to recognize its marker quality and that it can be looked at as another way in which the society as a whole is becoming homogenized with respect to age and authority. Such homogenization deprives teenagers of still another important marker of their once-special status.

It is not only parents whose authority has declined in recent times. The authority of teachers has diminished as well.

Relations between the lay public and the teaching profession . . . changed in significant ways. In the 1940's, few teachers belonged to a union; strikes were uncommon; administrators were powerful within their school building or the district and in hiring, promoting and assigning teachers. Though their pay was low, teachers had more education than did the parents of their students and commanded the respect that went with the authority they wielded. Teaching attracted a number of gifted women, for whom career opportunities were limited. In some communities, there were substantial restrictions placed on teachers' behavior; as models for the community's youth, teachers were expected not to smoke or drink or otherwise set a bad example.¹⁷

It is hardly necessary to compare that description with what obtains for teachers today. There has been a radical change in the respect and authority that were once accorded teachers by both students and parents.

[illegible]

שנאמר לא תתעמר בה (ו)שלא יתחמש בה: ז א
 ורצה להחניף מגולגלן עמה שנים עשר חדש לא
 ורצה מקבלת שבע מצות שנצטוו בני נח ומשלחה
 לפשה: וזרי היא בכל הנשים החוששות. ואינו נשאה
 שואב: לישא אשה שלא תחיה: וכן תבערה מביתה
 ראשונה הרי הילד גר. ואינו בנו לדבר מן הדברים
 מפני שהוא מן העכרים. אלא בית דין מצבילין אותו על
 דעתם. והמזד מביתה ראשונה של יפת תואר אחיה
 אצלם אבשלום גזל מאחר הנישואין. נמצאת תמר אחות
 אבשלום מאמו ומוחרת להנשא לאמנון. וזוכן הוא
 ואמרו דבר נא אל המלך כי לא יבעני ממך: **מ** יפת
 תואר שלא רצתה להניח עליו אחי השנים עשר חדש.
 וחרגין אותה. וכן עיר השלמה אן בחרתין לכן ברית
 עיר שיכפרו בע"ז ויאברו את כל מקומותיה ויקבלו
 שואר הצמות שנצטוו בני נח. שכל עכרים אלה קבל
 שצטוו שצטוו בני נח וחרגין אותו אם ישנו תחת דיני:
 י משה רבינו לא התהלך תורה והבטח אלא לישא:
 שנאמר מורשה קהלת יעקב. ולכל הרוצה להחניף
 משאר האמות. שנאמר כבם גבר. אבל מי שלא רצה
 כופץ אותו לקבל תורה ובטח. וכן צוה משה רבינו
 מפני הגבורה לקבץ את כל באי העולם לקבל מצות
 שנצטוו בני נח. וכל מי שלא יקבל יחרג. והמקבל אותם
 יהיו הנקרא תריש בכל מקום וצריך לקבל עליו
 בבפני שלשה תריש. וכל המקבל עליו למול ועברו עליו
 י כמן האמות: **י** כל המקבל שבע מצות ונודד
 העולם. ליש לו חלק לעולם הבא. והוא שיקבל אותן
 כל כחיה וחרגינו על ידי משה רבינו ששני נח מקודם
 הכרע היתה את זה גר חושב ואינו מחסדי אומות
 העולם ולא מחבביהם:

יְהוָה יִשְׁמַר אֶת צְדָקָתְךָ יְהוָה יִשְׁמַר אֶת צְדָקָתְךָ

שנים עשר חדש ולא מל הרי לעשותן הרי זה מתסדי אומות ויעשה אותן מפני שצוה בהן הקב"ה צמחו בהן. אבל אם עשאו מפני

Carlin and
Mendlovitz

120

3:00 AM in

לו פנאי מאי לא משום חזרה לא משום
 מורח שבת דהוה גלילאה עליה דרב
 חסדא בריך דהמנא ויהב אחראן חליטאי
 לעם חליטאי על ידי חליטאי ביום חליטאי
 בידהא חליטאי כמאן כרבנן: יחיציב
במחצית הדר *אד. אבדימי בר רמא בר
 חסא מלמד שבת הקביה עליהם את הדר
 בגיטין ואמר להם אם אתם מקבלים התורה
 מוטב ואם לאו שם תהא קבורתכם א"ר אחא
 בר יעקב כמאן מורעא רבה לאודייתא אבד
 רבא ⁽⁶⁾ אעפ"י הדר קבלה בימי אחשורוש
 דכתיב קמו וקבלו היהודים קימו מה
 שקבלו כבר *אמר חזקיה חזקיה

תלמודי . מה תלמודי לבן גור
 ארץ ומש : ביום תלמודי לפרשה
 תלמודי סדר . התם סדר תלמודי :
 גיטין . קרבן שבת . עשר :
 נדרות דבר . שאל וימים לרץ למש
 לא יקחם מה שקבלם עליהם
 להם תאונה שקבלה בליום : ביום
 תלמודי . מהלכות הכס שקבלה
 להם : רין . מורה בתלמוד . קדם
 שקבלה שאלה נטעם ונכנס : יראה
 שאל לא יקבלה רמזה בעולם להור
 וכו' כדליל : ולכאן . כשקבלה :
 יום הכס . מלי שאל דקדוב ה'
 ביום גמר תפסה בראשית : ממלך
 תפסה ב' . הכס שמתה הכס
 המורה נכנס אחר כדליל

107 NE 12th Ave

ויתצבו ויצממו מלמד שהיו ממיראין מפני
הזיקין ומפני החוועות מפני הרעמים ומפני הכרקים
הבאים.

Brown

It is easier to hide from individuality when the teacher and student both live by the same code of law and ethics. But what will ultimately make an impression upon the student is the individual recipe that the teacher created for his or her Judaism, the unique personal interpretation that the teacher struggled to arrive at in his hours of "utter solitude."¹⁵ As more and more educational institutions in the Orthodox community strive to create codes of dress, speech and behavior that are easily mimicked, the teacher's task becomes more daunting. Where the language of convention flattens, dulls and provides a slip-in identity for students and teachers alike, the teacher must resist and instead show his students what they will learn with time if they do not learn it in a classroom—humanity compels complexity. The teacher can offer up this complexity in the searching portrait he offers of himself or he can resort to clichés and social norms, all the while denying intellectual and spiritual ferment. Instead of a self-confident sense of arrival, the teacher can present character education as a process or journey which she herself is still engaged in and to which she invites the student to join. The invitation to be part of this process can cut the form of an enriching diagonal line upon which both student and teacher find themselves, rather than the vertical ascension of the student to the height of the teacher.

A Tribute to the Rebbitzen of Talne

Most of all I learned that Judaism expresses itself not only in formal compliance with the law but also in a living experience. She taught me that there is a flavor, a scent and warmth to *mitzvot*. I learned from her the most important thing in life — to feel the presence of the Almighty and the gentle pressure of His hand resting upon my frail shoulders. Without her teachings, which quite often were transmitted to me in silence, I would have grown up a soulless being, dry and insensitive. •

The fathers taught generations how to observe the Shabbat; mothers taught generations how to greet the Shabbat and how to enjoy her twenty-four hour presence.

כיון שראה שלא קיבלו ממנו, הלך ונעשה לפניו נהר גדול. מיד ירד אברהם לתוך המים והגיע עד ברכיו. אמר לנעריו: באו אחרי! ירדו אחרי. כיון שהגיעו עד הצי הנהר, הגיעו המים עד צוארו. באותה שעה תלה אברהם עיניו לשמים. אמר לסניו: רבונו של עולם, בחרתני ונגלית לי ואמרת לי אני יחיד ואתה יחיד, על ידי יודע שמי בעולם, והעלת יצחק בנך לפני לעולה — ולא עיכבתי והריני עוסק בציוויך, ועכשיו באו מים עד נפש. אם אני או יצחק בני טובע — מי יקיים מאמריך? על מי יתייחד שמך? אמר לו הקב"ה: חייך שעל ידיך יתייחד שמי בעולם! מיד גער הקב"ה במעיין ויבש ועמדו ביבשה.

As soon as he saw that Abraham was not to be moved, he went and assumed the form of a large river. Forthwith Abraham plunged into the waters which reached as far as his knees. He said to his young men, Follow me. They plunged in after him. As soon as they reached midway, the waters came up to his neck. At that moment, Abraham cast his eye heavenward and said before Him: Lord of the Universe, Thou didst chose me, and revealed Thyself to me and said to me: 'I am one and thou art one. Through thee shall My name become known in My world, so offer up Isaac thy son before Me for a burnt offering. I did not hold back and behold I am engaged in Thy command, but now the waters are endangering life itself. If Isaac or myself doth drown—who will fulfil Thy word? Who will proclaim the unity of Thy name? Said the Holy One blessed be He to him: By thy life! Through thee, shall the unity of My name be proclaimed in the world. The Holy One blessed be He forthwith rebuked the spring and the river dried up and they stood on dry ground.

(Tanpuma)

Leibowitz, p. 196

What is the significance of this dialogue which constitutes, as in many similar cases, a symbolic representation of an internal struggle? The voice of the tempter in the guise of an old man is none other than the promptings of Abraham's own heart during those three momentous days. One by one doubts assail him—the voice of the tempter. First his paternal instinct: "the son given thee at an hundred year?" The voice of conscience: "Tomorrow He will tell thee, A shedder of blood art thou..." The voice of the one who was familiar with the ways of serving his creator can be detected in the question: "If a man going to pray, why the fire and knife in his hand." In other words, does prayer involve human sacrifice? These are all the promptings of the tempter. As soon as he saw that Abraham was not be moved he assumed the form of a large river. What does this signify? The objective difficulties that block a person's path. I wanted to do it but I was prevented by circumstances beyond my control. The Sages pictured it as a natural obstacle—a river (in modern parlance: the bus or train was late etc.). Could Abraham have reached mount Moriah if a river stood in his path? But he who really desires to fulfil his duty is deterred by nothing, goes just the same "just for this," and plunges into the river even as far as his neck.

"ויקם וילך": קידמו השטן בדרך ונדמה לו ברמות וקן. אמר לו: לאן אתה הולך? אמר לו: להתפלל. אמר לו: ומי שהולך להתפלל למה אש ומאכלת בידו ועצים על כתפו? אמר לו: שבא נשמה יום או יומיים ונשחט! נאפה ונאכל? אמר לו: וקן! לא שם הייתי כשאמר לך הקב"ה "קח את בנך..." וקן כמודך לך ויאבד בן שניתן לו למאה שנה? (נוסה ה' ל'ק'ס: טבא! אבד לבך: בן שניתן לך למאה שנה — אתה הולך לשחוט?) אמר לו: על מנת כן. ואם מנסה לך יותר מכן, תוכל לעמוד? אמר לו: ויותר. אמר לו: למחר יאמר לך: שופך דם אתה, ששפכת דמי! אמר לו: על מנת כן...

"And rose up and went"—The Satan accosted him and appeared to him in the guise of an old man. The latter asked him: Whither goest thou? Abraham replied: To pray. Said the Satan: If a man going to pray, why the fire and the knife in his hand and the wood on his shoulder? Abraham answered: Peradventure we shall tarry a day or two, slaughter, cook and eat. Said he: Old man! Was I not there when the Holy One blessed be He did say to thee: "Take thy son..." Notwithstanding an old man the likes of thee will go and put away a son vouchsafed him at the age of a hundred! (Yalkut: Gaffer! Thou'rt out of thy mind! Gone to slaughter the son given to thee at an hundred year!) Abraham replied: Just for this. — And if He tries thee more than this, canst thou withstand it? Said he: And more. The Satan retorted: Tomorrow He will tell thee, a shedder of blood art thou for shedding his blood! Abraham replied: Just for this.

R. Samson Raphael Hirsch, מו"ר
12:10

ר' זלמן לייב

directed was already an error in which he sinned", and that need not have misled us, or worried us. The Torah never presents our great men as being perfect; it deifies no man, says of none "here you have the ideal, in this man the Divine became human". Altogether it puts the life of no man before us as the pattern out of which we are to learn what is right and good, what we have to do, what refrain from doing. Where the Word of God would set a pattern before us for us to imitate, it places no man born of dust, there God says "Look at Me, imitate Me, wander in My Ways". We are never to say: This must be right for did not so-and-so do it! The Torah is no "collection of examples of saints". It relates what occurred, not because it was exemplary but because it did occur.

The Torah never hides from us the faults, errors and weaknesses of our great men. Just by that it gives the stamp of veracity to what it relates. But in truth, by the knowledge which is given us of their faults and weaknesses, our great men are in no wise made lesser but actually greater and more instructive. If they stood before us as the purest models of perfection we should attribute them as having a different nature, which has been denied to us. Were they without passion without internal struggles, their virtues would seem to us the outcome of some higher nature, hardly a merit and certainly no model that we could hope to emulate. Take, for instance Moses's error. Did we not know that he could also fly into a passion, his meekness and modesty would seem to us to be his inborn natural disposition, and lost to us as an example. Just his error gives his true greatness, shows it to us as the result of a great work of self-control and self-ennoblement which we all should copy because we all could copy. The Torah also shows us no faults without at the same time letting us see the greater or lesser evil consequences. From our great teachers of the Torah, and truly רמב"ן can be reckoned amongst the very greatest, we would accordingly learn that it may never be our task to whitewash the spiritual and moral heroes of our past, to appear as apologists for them. They do not require our apologies, nor do such attempts become them. Truth is the seal of our Torah, and truthfulness is the principle of all its true and great commentators and teachers. All this, if we would have to say with רמב"ן: חטא אברהם אינו חטא גדול בשגגה.

בראשית כו תולדות

CH. XXVII. 1. And it came to pass that when Isaac had be-
היה יצחק ויחזקיהו

CHAPTER XXVII

V. 1 As repeatedly remarked, we follow the opinion of our sages, and do not consider it our task to be apologists for our great men and women, just as the Word of God, the Torah itself never refrains from informing us of their errors and weaknesses. If Rebecca brought it about that Jacob deceived his father, it says quite unequivocally במרמה. Reb. Chanina expresses himself about the events recorded in this chapter, as follows: - (67 ב"ר) "anybody who says that God is not so particular with His 'pious ones', that 'frum' people need not be so particular in certain directions, 'deserves to have his inwards torn out' זעקה אחת חוציק יעקב" ולא מאריך רוחיה וגבי דיליה, זעקה אחת חוציק יעקב וזעקה גדולה ומרה (Esther IV.1 and

(1) ויאמר... שפחתך בידך, אע"פ ששכחה בחיקי, שפחתך היא ככתחלה ויש לך רשות עליה לרדותה אם תעשה אליך דבר שלא כהוגן. כי שפחתך היא ורשותה בידך ולא תקבל ממני כמו שתקבל ממך והגני מחל לך כבודי ותענה שרי, עשתה עמה יותר מדאי ועברה בה בפרך, ואפשר שהיתה מכה אותה ומקללת אותה ולא היתה יכולה לסבול וכרחה מפניה. ולא נהגה שרי כזה לא מדת מוסר ולא מדת חסידות; לא מוסר כי אף על פי שאברהם מחל לה על כבודו ואמר לה: עשי לה הטוב בעיניך, היה ראוי לה למשוך את ידה לכבודו ולא לענותה, ולא מידת חסידות ונפש טובה, כי אין ראוי לאדם לעשות כל יכולתו במה שתחת ידו. ואמר החכם⁴⁰: "ומה נאה המחילה בעת היכולת". וזה שעשתה שרי לא היה טוב בעיני האל, כמו שאמר המלאך להגר: כי שמע ה' אל ענין (פסוק י). והשיב לה ברכה תחת עניה. ואברהם לא מנע שרי מלענותה אף על פי שהיה רע בעיניו משום שלום הבית. וכל זה הסיפור נכתב בחזרה לקנוח אדם ממנו המדות הטובות ולהרחיק הרעות.

רמב"ן / בראשית כו

(1) ויהי רעב בארץ. הנה אברהם ירד למצרים מפני הרעב לגור שם להחיות נפשו כימי הצרות³⁷ והמצרים עשקו אותו חנם לקחת את אשתו, והקביה נקם נקמתם בנגעים גדולים הורציא זרם במקנה בכסף ובהבד, וגם צוה עליו פרעה אנשים לשלחם. דמו אליה כי בניו ירדו מצרים מפני הרעב לגור שם בארץ המצרים ידעו להם ויקחו מהם הנשים³⁸, כאשר אמר וכל הבת זחין (שמות א כב). והקביה ינקום נקמתם בנגעים גדולים עד יוציאם מבטן וזהב וזכר מקנה כבד מאד³⁹, והחזיקו בהם לשלחם מן הארץ⁴⁰, לא נפל דבר מכל מאורע האב שלא יהיה בנים. והענין הזה פרשהו בבדאשית רבה⁴¹. רבי פנחס בשם רבי אושעיא⁴², אמר הקביה לאברהם צא וכבש את הדרך לפני יצחק. ואתה פוצא כל מה שכתוב באברהם כתוב בבניו, באברהם כתוב ויהי רעב בארץ, בישראל כתוב כי זה שנתיים הרעב בקרב הארץ (להלן מה ו). רע כי אברהם אינו חטא גדול בשגגה שהביא אשתו הצדוק במכשול עון מפני פחדו פן יתגרשו, והיה לו לנטות בשם שיציל אותו ואח אשתו ואת כל אשר לו כי יש באלהים כח לעזור ולהציל, גם יציאתו מן הארץ שנצטוו עליה בתחילה מפני הרעב עון אשר חטא, כי תאלהים כרעב יפרנו ממתן ועל המעשה הזה נגזר על ידנו הגלות בארץ מצרים⁴³. פרעה⁴³, במקום המשפט שמה הרשע⁴⁴ והחטא.

